

МАМЧУР ІРИНА ВІКТОРІВНА

*кандидат психологічних наук, викладач кафедри практичної психології
Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені
Володимира Винниченка, м. Кропивницький*

ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ІГРОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ЗАСОБУ САМОПІЗНАННЯ СТАРШОКЛАСНИКІВ

У статті здійснено теоретичний аналіз проблеми ігрової діяльності: узагальнено провідні положення, особливості ігрової діяльності в ранньому юнацькому віці, розкрито специфіку її впливу на самосвідомість особистості. Акцентовано увагу саме на дії гри на самопізнання старшокласників. Висвітлено моделі ігрової діяльності в ранньому юнацькому віці, визначено особливості соціально-психологічного тренінгу як вагомого засобу ефективного впливу на процес самопізнання особистості старшокласника.

Ключові слова: *гра, ігрова діяльність, модель ігрової діяльності, самопізнання, старшокласник, ранній юнацький вік.*

Постановка проблеми. Вікові зміни образу «Я», що виникають із зростанням самосвідомості, детально проаналізовані І. Коном [5,6]. На його думку, з віком «образи Я» стають більш диференційованими і багатоаспектними; більш узагальненими і глибокими; більш індивідуальними і психологічними; більш стійкими; більш послідовними і цілісними.

За І Коном [6], з часом у дитини змінюється співвідношення та значущість компонентів, що створюють ігрову позицію. Внутрішні якості ігрового персонажа усвідомлюються пізніше зовнішнього сприйняття. Спочатку старшокласники сприймають культуру зовнішнього вигляду (постава, одяг, зачіска, міміка, пантоміміка). Потім звертають увагу на культуру мовлення, техніку спілкування, саморегуляцію. Пізнаючи себе через спілкування з іншими людьми, старшокласники поступово починають приділяти більшу увагу внутрішньому світу людей. У процесі ігрової взаємодії у дитини посилюється процес диференціації «сьогочасного Я» і «майбутнього Я» бажаного і потрібного [5, с.283].

Характеризуючи роль ігрової взаємодії на кожному історичному етапі розвитку людства, спостерігається певний відбиток, характерний тій чи іншій епосі. Останнім штрихом у оцінці і ролі гри є період кінця ХХ – початку ХХІ століття. Особливістю і досягненням цього періоду є відновлення активності філософської думки з досліджуваної проблеми.

Метою нашої статті є висвітлення специфіки впливу ігрової діяльності на процеси самопізнання особистості старшокласників.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значний вклад у розкриття сутності гри вніс філософ Г.Нодіа [9], його позиція та визначення структура гри є найбільш прийнятною для нас «...ігрова свобода – це сама реальна свобода. Свобода гри – «уявна» свобода, але не в розумінні суб'єктивної ілюзії (так розуміють свободу натуралістичні концепції), а в розумінні свободи «на основі» і «ціною» уявної умовності. Будь-яка гра з рівним ступенем наочності «моделює», відтворює життя, але сама вона - умовне життя, і свобода її - умовна (але повторюю, не ілюзорна)... Гра має справу з вищими і насущними цінностями людського буття.. [9, с.39-49]».

Поняття «гра» визначається як широке коло діяльності людей і тварин та протиставляється утилітарно-практичній діяльності і характеризується переживанням задоволення від самої діяльності. Відрізняється від попередніх визначень гри, де гра інтерпретується як форма норм поведінки тварин і людини, в якій відтворюються характерні риси об'єктивно доцільних способів дій, моделюється співвідношення співробітництва або конфлікту між індивідами.

Практика використання гри засвідчує, що максимальний вплив вона має, коли гру «винаходять» і організують самі школярі. На наш погляд, основне завдання педагогів – навчити дітей створювати гру, пізнати себе у ній, навчитись переносити ігрові ситуації у реальне життя, робити висновки відповідно пізнання своїх потреб і власного «Я».

Таким чином, спираючись на викладені розуміння гри, попередніми дослідниками, ми даємо їй власне визначення, як специфічному виду діяльності особистості, що передбачає наявність свободи у вивченні власного неповторного внутрішнього світу і в подальшому сприятиме самовираженню, самоствердженню та самореалізації особистості.

І. Бех [1], вказуючи на важливу роль самопізнання особистості, ототожнює його з процесом розвитку та ставленням до себе: «Ставлення людини до самої себе – це, так би мовити, «вторинне ставлення, осмислене ставлення до власних осмислених утворень (ставлень), тобто до особистісних власностей. Це – процес розвитку самосвідомості особистості, адже, щоб ставитись до чогось у собі, треба, принаймні, його мати... продовження, створення. Я визначає соціальну та індивідуальну цінність життя кожної людини» [1, с.213]. Отже, вітчизняний вчений також чітко не зазначає місце самопізнання у структурі самосвідомості, але класифікує самосвідомість на морально-духовну та об'єктивну. Структурними компонентами морально-духовної самосвідомості є: «Я-образ», який включає в себе систему ціннісних орієнтацій; Я-концепція, самопізнання. Об'єктивна ж самосвідомість передбачає звернення уваги людини на саму себе.

Ми поділяємо точку зору І.Беха про те, що проблемі самосвідомості, усвідомленню себе як особистості, почуттям «Я» приділяється мало уваги. Сучасна пошукова ситуація у проблематиці образу «Я» не позначається суттєвими науковими досягненнями. Свідомо чи несамохіть склалася стійка позиція постулювати наявність у суб'єкта образу «Я», і, так би мовити, точка відліку починається саме з цього моменту. Питання про психологічні механізми формування і розвитку самого «Я» навіть не порушується, а з цим безпосередньо пов'язаний незадовільний стан сучасного виховного процесу [1, с.214].

Сутність процесу самопізнання старшокласників засобами ігрової діяльності передбачає визначення шляхів даного механізму. Це стане можливим, коли им визначимо місце самопізнання у структурі особистості.

У психології існує персоналістичний напрям, який займається вивченням особистості. До зазначеного напрямку необхідно віднести В.Штерна, І. Шпрангера, К. Роджерса, К. Юнга, В. Франкла, К. Платонова, П. Княжева, В. Семиченко та ін. Так, зокрема для В.Штерна психологія є наукою про особистість (person). Людська особистість, створює вищий спосіб життя. І.Шпрангер називає психологію особистості структурною і стверджує, що її спрямовість і цінності залежать від суспільства, в якому живе і діє особистість.

Вагомою для нашого дослідження є ідея К.Роджерса [12] про те, що існує так зване «співвідношення» у особистості. З одного боку існує реальний зміст особистості, з іншого – уявлення людини про себе (про своє «Я») та зрештою третій – справжню структуру особистості відображає той тип особистості, якою вона бажає стати. Вчений стверджує, що розбіжності в цих уявленнях призводять до того, що людина починає страждати. Тому необхідно формувати в особистості щось нове, більш адекватне бажанню бачення самої себе. Зробити бачення себе більш реальним, що відповідає можливостям людини, її «ідеальному Я».

Мета статті – розкрити психологічні основи ігрової діяльності як засобу самопізнання старшокласників.

Виклад основного матеріалу і результатів дослідження. Особистість – не тільки феномен індивідуального життя, а ще продукт соціального впливу. Тому структура особистості являє собою особливе системне утворення, яке не просто вбирає в себе психічні якості, процеси, стани, відносини, діяльність людини, а й об'єднує їх в нову інтегруючу якість, яку умовно можна назвати суб'єктивністю, що усвідомлюється.

В ранній юності зростає активність процесу самовизначення особистості, обумовлена потребою знайти внутрішню позицію дорослої людини в зв'язку з наближенням закінчення школи, коли майбутнє набуває реальних рис.

Заключний етап навчання у школі характеризується підвищеною невизначеністю, пов'язаною з різними аспектами процесу (входження у дорослість). Ситуації невпевненості – це емоційне переживання життєвих обставин, які у сприйнятті людини представляють складну психологічну проблему, яка потребує свого вирішення. До вікових труднощів життєвого самовизначення сьогодні додаються складні соціальні проблеми, зумовлені перетвореннями у сучасному суспільстві. Коли відбувається різка зміна стилю життя і соціальної поведінки, коли «коливаються» цінності і відходять деякі традиційні моральні і світоглядні уявлення, а й нові ікликають безлія сумнівів, неефективними виявляється багато стереотипів та звичні моделі поведінки.

Головними орієнтирами для старшокласника є успішне закінчення школи, вступ до вузу, влаштування на хорошу роботу, забезпечене майбутнє. В якості пріоритетних цілей учні старших класів вказують на професійне самовизначення і особистісну самореалізацію (прагнення стати самостійною і самодостатньою особистістю), бажання зустріти справжнє кохання, створити сім'ю, досягти матеріального достатку.

Потребою нашого часу стала перецінка цінностей молодого покоління. На противагу доброті, чесності, порядності більш цінуються: особисте благополуччя, здатність вижити, вигідно влаштуватись на роботу, запобігти службі в збройних силах та ін.

Соціальне становлення молоді відбувається в умовах, коли природні прагнення до самоствердження, успіху наштовхуються на зростаючу конкуренцію, високими вимогами до особистості на біржі праці. Вимагається інший набір особистісних якостей, що дозволяють людині успішно інтегруватись в складне соціальне середовище: здатність до швидкого освоєння нового, гнучкості, динаміки, мобільності; вміння діяти методом спроб і помилок.

Учням старших класів притаманне зростання самосвідомості. Це – усвідомлення своїх якостей і можливостей, потреба у звіті про свої вчинки, уявлення про своє місце в житті, усвідомлення себе як особистості. Основною рисою самосвідомості і спрямованості в ранній юнасті є націленість на майбутнє. В. Маралов подає таке розуміння даного поняття: «Самосвідомість – це діяльність Я як об'єкта по пізнанню (або своренню) «образа Я» («Я-концепції»), в свою чергу «образ Я», включаючись в структуру «Я» як суб'єкта, виконує саморегулюючу функцію. Самопізнання і емоційно-ціннісне ставлення до себе можуть виступати як незалежні процеси, однак можуть і інтегруватись в єдину діяльність самооцінювання, в результаті чого і народжується уявлення про себе, образ Я, «Я-концепція» [8, с.21].

Значну роль у зміст розвитку «Я-концепції» має гуманістичний підхід, розкритий у теоріях самоактуалізації К. Роджерса та А. Маслоу.

На думку К. Роджерса, в кожному з нас є прагнення до компетентності й розвитку здібностей настільки, наскільки це можливо для нас біологічно. Індивід має здатність хвилюватись і усвідомлювати своє неправильне пристосування, тобто переживання інконгруентності між уявленням про себе та актуальним досвідом. Ця здатність поєднується із внутрішньою тенденцією до модифікації уявлення про себе, в результаті чого виникає прагнення до реальності, рух від конфлікту до його розв'язання.

Потреба у самопізнанні розкриває В. Маралов: «Потреба у самопізнанні є виразом потреби загального плану, а саме потреби в пізнанні. В якості предмета її задоволення виступає світ, оточуюча дійсність. Людина і стала людиною тільки тому, що у неї сформувалась названа потреба, яка починає проявлятися надзвичайно рано і з самого початку має виражений потенціал. Ні праця, ні спілкування, ні навчання не можливі без потреби в пізнанні. Коли ж об'єктом пізнання стає сама людина, її внутрішній світ, то потреба в пізнанні набуває форму потреби в самопізнанні» [8, с.32]. Отже, потреба є елементом спрямованості особистості, яку К. Платонов [10] визначає як перший структурний компонент особистості. Важливою є думка його про те, що компоненти особистості, свідомості та діяльності взаємодіють між собою, оскільки одні і ті ж психічні явища можуть бути одночасно елементами, або навіть підструктурними двох або навіть трьох структур. Подібний взаємозв'язок ми вбачаємо в структурі особистості старшокласника із самопізнанням та ігровою діяльністю.

Сфера відносин з іншими людьми, соціальним оточенням – людина аналізує, як складаються її зв'язки з іншими людьми, як будується взаємодія, аналізує стратегію власної поведінки, конфлікти і бар'єри (II компонент, який впливає на I компонент). Розвиток «Я-концепції» - центральний психічний процес перехідного віку. Поведінка людини тією чи іншою мірою співвідноситься з її уявою про саму себе і про те, якою вона повинна або хоче бути. Протиріччя становища підлітків, юнаків, зміна структури їх соціальних ролей і рівень вимог – ось що в першу чергу актуалізує питання: «Хто я?», «Ким я стану?», «Ким я хочу і маю бути?». Для юнаків зовнішній, фізичний світ – тільки одна з можливостей суб'єктивного досвіду, зосередженням якого є він сам. Відкриття внутрішнього світу – завжди радість, хвилююча подія. Але вона включає багато драматичних переживань. Внутрішнє «Я» не співпадає з зовнішньою поведінкою, актуалізуючи проблему самоконтролю. Разом з усвідомленням своєї неповторності, несхожості приходиться почуття самотності. «Я» у юнаків ще не визначене, воно часто переживається як почуття внутрішньої пустоти, яку необхідно чимось заповнити. Звідси зростає проблема у спілкуванні і одночасно підвищується їх винахідливість, потреба в усвітненні. У старшокласників виникає

безсвідома потреба звільнитись від попередніх дитячих ідентифікацій. Це викликає характерне для раннього юнацтва явище страху, самотності, які вважаються наслідком народження нового життя. Набуваючи здатності заглиблюватись у себе, в свої переживання, юнаки відкривають світ нових емоцій у грі.

Старшокласник починає сприймати і осмислювати свої емоції вже не як довільні від якихось зовнішніх подій, а як стан власного «Я». Але часто в цьому «Я» багато незрозумілого, складного, супечливого. Ставлення юнаків до себе неоднозначне, воно формується і розвивається зі ставлення до інших людей і завжди співвідноситься з груповим обов'язком «Ми», але інколи не співпадає з «Ми». Взаєморозуміння, що формується на основі накопичення життєвого досвіду спілкування, важливе для того, щоб пізнати самого себе. Правильне оціночне ставлення до іншої людини є основною умовою правильної самооцінки. Таким чином, необхідний постійний розвиток практичного знання людини людиною – це джерело для розвитку «Я-концепції», яка передбачає не тільки накопичення знань про людину, а й розвиток ставлення до своєї зовнішності, до свого тіла, до своєї поведінки.

Уявлення про себе (суб'єктивний образ свого «Я») відбувається під час ігор, спрямованих на професійне самовизначення. Ігрова діяльність дає можливість особистості старшокласника виявити в собі певні якості, які сприятимуть розумінню правильності або помилковості у судженнях про вибір власної професійної діяльності. Участь у профорієнтаційних іграх не лише зацікавлює учасників, але й приносить позитивні результати.

Захопленість старшокласників самопізнанням, прагнення виявити в себе схильність до певної професії, становлять значний інтерес та спонукають до навчання. Крім того, ігрова діяльність сприяє формуванню в учнів самостійності під час ухвалення рішення й відповідальності в професійному самовизначенні особистості.

Таким чином, самопізнання – свого роду спонукач до зміни свого стану на кращий. Це актуально для особистості що розвивається. Пізнаючи свої особливі якості, можна встановити, якою мірою та чи інша професія відповідає або протистоїть здібностям особистості. При цьому дуже важливо, що саме гра надає можливість вільно, самостійно відкривати ці якості в собі, а загалом це сприятиме правильному професійному самовизначенню, що в свою чергу дасть можливість повноцінно самореалізовуватись.

У сфері діяльності важливо знати, якими значеннями, вміннями і навичками, здібностями володіє людина, як вона їх використовує в своєму житті і діяльності, як розвиває у собі.

Сфера власного життєвого шляху – кожна людина тією чи іншою мірою аналізує прожите, підводить певні підсумки, будує плани на своє майбутнє, займається прогнозуванням і самопрогнозуванням

власної особистості. [10, 14, 15]. Планування життєвого шляху, зокрема професійне самовизначення є одним з елементів самопізнання учнів старших класів, який забезпечується направленістю особистості у виявленні певних особливостей, які закріплюються набутими знаннями, вміннями і навичками, необхідними для майбутньої професії.

Сучасні дослідження переконують, що наміри учнів і батьків у виборі професії часто не збігаються з їхніми можливостями, рівнем знань, загальною культурою. А незадоволення набутою професією породжує низьку продуктивність, незатребуваність на ринку праці. Якщо стихійно обрати професію, молоді люди посідають робочі місця відповідно до потреб традиційного господарювання, то втрати – економічні, соціальні будуть величезними як щодо особистості, так і щодо соціуму. Тому для обрання «своєї» професії, необхідне пізнання самого себе.

Самопізнання як здатність виявляти себе в конкретній якості, що враховується під час вибору професії – один з резервів професійного самовизначення особистості старшокласника. Цьому, на жаль, приділяється недостатня увага в сім'ї, школі, але саме в юнацькому віці актуальним є прагнення знайти професію, стати самим собою, не схожим на інших, індивідуальним.

Етичні норми поведінки є невід'ємним елементом самопізнання визначеного вікового періоду. Такими регулятором суспільних відносин, до яких і входять норми етичної поведінки, є соціальні норми. Соціальні норми – це правила поведінки загального характеру, що регулюють різні сфери суспільних відносин, мають зміст, зумовлений рівнем економічного, соціального і культурного розвитку суспільства та забезпечуються різноманітними засобами соціального впливу. Так як суспільне життя складне і багатоманітне, то соціальні норми відрізняються одна від одної не лише за регульованими сферами суспільних відносин, а й за способами свого встановлення і забезпечення.

Культурні норми визначають правила поведінки людей згідно з уявленнями про красу, які склалися в суспільстві.

Висновки. Таким чином, психологічні ігри дають можливість відчути повну свободу в ігровому просторі, усвідомити власні особливості, будувати взаємовідносини з іншими людьми, вчитися усвідомлювати ігровий досвід та використовувати гру як інструмент самопізнання і життєвих експериментів. Ігри-проживання дають можливість створити умови для спільного і одночасно індивідуального, особистого освоєння вигаданого простору, побудова його в рамках міжособистісних відносин, створення і осмислення цінностей особистісного існування в даній ситуації. Учасники такого типу ігор включаються у відносини, будують їх, звертаються до свого «Я» з складними запитаннями.

Нові інтелектуальні можливості, які виникають у старшому шкільному віці, розширюють горизонти свідомості молодшої людини. Для неї стають досяжними такі ресурси пізнання та самопізнання, які були невідомі раніше; виникає можливість аналізувати, апелювати до своїх переконань та особистісних якостей.

Розвиток самоусвідомлення передбачає наявність у особистості рефлексії, спостереження та самоаналізу, постійного діалогу з самим собою. Тільки тоді формується цілісна, не перекручена «Я-концепція», що відповідає сутності особистості, її ідентичності.

Здійснити самокорекцію і самовдосконалення своєї поведінки у спілкуванні з оточуючим середовищем, старшокласники можуть лише за умов, якщо отримують об'єктивне уявлення про своєрідність власної особистості. Діяльністю, що допоможе саморозкриттю, поряд з іншими видами діяльності стає гра, оскільки саме вона надає широкі можливості прояву особистої активності, демонстрації своїх потенційних можливостей, здібностей, якостей і навичок культури спілкування.

У **перспективі дослідження** – вивчення гендерних особливостей впливу ігрової діяльності на розвиток самопізнання в ранньому юнацькому віці.

Список використаної літератури:

1. Бех І.Д. Образ «Я» як мета формування і розвитку особистості / І.Д.Бех // Педагогіка і психологія, 1988. -32. – С. 30-40.
2. Волков Г. Н. Этнопедагогика: Учебное пособие для студ. Ср. и высш. Пед. Уч. Заведений. – М.: Академия, 1999. -168 с.
3. Воспитывают в игре: Из опыта творческого использования педагогического наследия А. С. Макаренко. – Кировоград: Облполиграфиздат, 1988. -98с.
4. Духнович О. В. Народна педагогіка /О. В. Духнович //Історія української школи і педагогіки: Хрестоматія /Упоряд. О. О. Любар. – К.: Знання, 2003. – 766 с.
5. Кон И. С. Как построить свое «Я» / И. С. Кон. – М.: Педагогика, 1991. – 321 с.
6. Кон И. С. Открытие «Я» /И. С. Кон. – М.: Политиздат, 1978. – 367 с.
7. Ликов В. Н. Етнопедагогіка / В. Н. Ликов: Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. – Кіровоград, 2003. – 208 с.
8. Маралов В. Г. Основы самопознания и саморазвития / В. Г. Маралов : Учебное пособие для студентов – М.: Академия, 2002. -256 с.
9. Нодиа Г. О. К философской интерпретации некоторых психологических теорий игры /Г. О. Нодиа // Философская и социологическая мысль, 1989. - 3 2. – С.39 – 49.
10. Платонов К. К. Структура и развитие личности / К. К. Платонов: Ин –т психологии. – М.: Наука, 1986. – 154 с.
11. Портнягин Г. С. Этнопедагогика: школа «кут-сюр» о воспитании /И. С. Портнягин: Учебное пособие. – Якутск, 1997. – 64 с.
12. Роджерс К. Измерение изменений в «Я» / К. Роджерс //Психология самосознания. Хрестоматия. – Самара: Бахрах –М, 200. – 672 с.

References:

1. Bex I.D. Obraz «Ya» yak meta formuwannya i rozvytku osobystosti /I.D. Bex // Pedagogika i psykholohiya, 1988. - № 2. – S. 30-40.

2. Voikov G.N. Etnopedagogika /G.N. Volkov Uchebnoe posobyе dlya stud. sr. y vissh. ped. uch. Zavedenyj. – M.: Akademyja, 1999. – 168 s.
3. Vospytivayut v ygre: yz opita tvorcheskogoyo spoizovanyya pedagogicheskogo naslediya A. S. Makarenko. - Kirovograd: Oblpolygrafyzdat, 1988. -98s.
4. Duchnovych O.V. Narodna pedagogika /O.V. Duchnovych //Istoriya ukrainskoyi shkoly i pedagogiky: Xrestomatiya / Uporyad. O.O.Lyubar. – K.:Znannya, 2003. – 766s.
5. Kon Y. S. Kak postroyt svoe «Ya» / Y. S. Kon. – M.: Pedagogika, 1991. – 321 s.
6. Kon Y.S. Otkrytie «Ya» / Y.S. Kon. – M.:Poliytyzdat, 1978. – 367 s.
7. Lykov V. N. Etnopedagogika: navchalnyj posibnik dlya studentiv vyshhyx navchalnyx zakladiv /V.N. Lykov. – Kirovograd, 2003. – 208 s.
8. Maralov V. G. Osnovi samopoznanya y samorazvytya / V.G. Maralov: Ucheb. posobyе dlya stud. – M. : Yzdatelskyj centr «Akademya», 2002. – 256 s.
9. Nodya G.O. K Filosofskoy ynterpretacyy nekotoryx psychologicheskyyx teoryj y gri / G.O. Nodya //Fylosofskaya y socyologicheskaya misl, 1989. - № 2. –S.39 – 49.
10. Platonov K.K. Struktura y razvytye lychnosty / K.K. Platonov :Yn-t psykologyy. – M. :Nauka, 1986. – S.154.
11. Portnyagin Y.S. Etnopedagogika : shcola «kut-syur» o vospytatyy / Y.S. Portnyagin: Uchebnoe posobyе. – Yakutsk, 1997. – 64s.
12. Rodzhers K. Yzmerenye yzmenenyj v «Y» / K. Rodzhers // Psichologyya samosoznannya. - Samara: Yzdateiskyj dom «BAXRAX-M», 2000. – 672s.

Мамчур И.В.

Психологические особенности игровой деятельности как средства самопознания старшеклассников

В статье осуществлен теоретический анализ проблемы игровой деятельности: обобщены ведущие положения, особенности игровой деятельности в раннем юношеском возрасте, раскрыта специфика ее влияния на самосознание личности. Акцентируется внимание именно на действия игры на самопознание старшеклассников. Освещены модели игровой деятельности в раннем юношеском возрасте, определены особенности социально-психологического тренинга как весомого средства эффективного воздействия на процесс самопознания личности старшеклассника.

Ключевые слова: *игра, игровая деятельность, модель игровой деятельности, самопознания, старшеклассник, ранний юношеский возраст.*

Matchur I.V.

Psychological features of gaming activities as a means of self-identifications of pupils

The theoretical analysis of the problem of game activity is carried out in the article: the leading positions, features of game activity in early adolescence are generalized, the specifics of its influence on personality consciousness are revealed. The attention is focused on the action of the game on self-knowledge of high school students. The models of playing activity in early adolescence are highlighted, the features of social and psychological training as a significant means of effective influence on the process of self-cognition of the personality of a high school student are determined.

Key words: *game, game activity, model of game activity, self-knowledge, high school student, early adolescence*